

JAK POTKALA MOTÝLA EMANUELA

Na kraji makového pole seděl motýl s malým oranžovým cylindrem na hlavě. Skládal a zase rozkládal křídla, ale za chvíli toho nechal a povídá:

„Proč vlastně rozkládám křídla, když tu nikdo není?“

Sotva dořekl, ozvalo se z makového pole:

„Vždyť už jdu!“

A z máků jako z lesa vyšla panenka. Měla makovokvítkovou sukni a usmívala se.

„Jsem Maková panenka,“ povídá motýlovi.

Motýl smekl malý oranžový cylindr a poklonil se.

„Jsem motýl Emanuel. Líbíš se mi, panenko, a udělal bych ti i dvě poklony. Ale bojím se smekat, aby mě nesezobl kos.“

„Toho se bát nemusíš,“ řekla Maková panenka. „Moje červená suknička každého kosa zažene!“

Poskočila si a zatancovala dokola. A motýl Emanuel samou radostí smekl a klaněl se na všechny strany.

Vtom ale přiletěl černý kos a sezobl Emanuelovi cylindr.

„Byl tu kos a sezobl mi cylindr,“ řekl motýl tiše.

„Jak je to možné?“ podivila se Maková panenka a přestala se točit dokola. „O tom se musíme hned s někým poradit.“

Usedla motýlu Emanuelovi mezi křídla a letěli. Vznášeli se nad polem kvetoucích máků, až uviděli zralou makovici.

„Ta je ze všech nejchytřejší,“ řekla Maková panenka a začala se ptát: „Nemohla bys mi, makovice, povědět...“

„I mohla,“ povídá makovice. „Kdyby ses točila ke sluníčku, byla by tvá suknička ještě červenější a kos by uletěl. Ale ty ses točila od sluníčka, proto kos motýlu Emanuelovi sezobl cylindr. Je to všechno, co chceš vědět?“

„Děkuji,“ řekla Maková panenka. „Jenom ještě nevím, jak to udělat, aby kos Emanuelovi cylindr zase vrátil?“

Makovice se otrásla a maková zrnka v ní zašelestila, jako když se přesypají myšlenky.

„Nastav dlaň,“ povídá panence.

Maková panenka poslechla a do dlaní jí napršel mák.

„V každém zrníčku je dost spaní na jednu noc,“ řekla makovice a dál už si panenky nevšímala.

A tak Maková panenka s motýlem Emanuelem letěli zpátky a chvíli jim trvalo, než uviděli kosa. Měl na hlavě Emanuelův cylindr a klidně si zpíval.

Panenka se k němu přitočila a upustila mu zrnko máku rovnou pod zobák. Ale kos se po něm ani neohlídl a povídá:

„Kdepak, tímhle mě neuspíte. Mák já nezobám.“

Posunul si Emanuelův cylindr na stranu a zpíval dál.

„On chodí spát až podle sluníčka,“ vzdychl motýl Emanuel.

„Tak teda uspíme sluníčko!“ řekla Maková panenka. „Myslíš, že to dokážeš, Emanueli?“

Motýl Emanuel si tím vůbec nebyl jistý, ale přikývl. Vzal do kapsy tři maková zrnka, zamhouřil oči a letěl vzhůru. Nejdřív měl za víčky červeně, pak bílo a nakonec modro. To už byl u samého sluníčka.

„Co mi neseš, Emanueli?“ povídá slunce.

„Tři zrnka máku,“ odpověděl Emanuel.

„Na setí?“

„Ale ne. Na spaní. Až usneš, sluníčko, usne taky kos a Maková panenka mu vezme cylindr.“

„Ona nosí cylindr?“ divilo se slunce.

„Kdepak, ten je můj,“ řekl Emanuel a honem vytáhl z kapsy tři zrnka máku.

Sluníčko je slízlo špičkou jazyka, překouslo je a usnulo.

A když spí slunce, spí i kos. Usnul zrovna v polovině písničky a Emanuelův cylindr se skutálel do trávy. Maková panenka ho zvedla a pověsila na větvičku.

Motýl Emanuel se za chvíli vrátil a hned si cylindr posadil na hlavu. A třikrát smekl:

Poprvé před sluníčkem.

Podruhé před Makovou panenkou.

A potřetí jenom tak, sám sobě pro radost.

